

gama®

Demult, într-un oraș din
îndepărtatul Nord, într-un palat
somptuos și bogat, trăia un prinț frumos,
care se îmbrăca numai cu haine scumpe,
căsuțe cu fir de aur și brodate în cele
mai frumoase culori.

Prințul Fericit

disprețuia suferința
celor săraci. În
aceea, porunciră că
săracilor din oraș să
nu li se îngăduie să
se apropie nici măcar
de poarta cea mai

adaptare după

Oscar Wilde

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILDE, OSCAR

Prințul fericit / adaptare după Oscar Wilde. - Iași : Gama, 2014
ISBN 978-973-149-443-2

821.111-93-31(0.046.6)=135.1
821.135.1-93-31

© 2014 , Editura Gama
Toate drepturile rezervate
Editor: Diana Mocanu
Ilustrații: Liviu Smântânici
Coperta: Nicolae Toniță
Redactor: Emil Juverdeanu
Art Director: Ella Nicuță
Tehnoredactor: Andrei Blăgău

www.edituragama.ro
office@edituragama.ro
0232 230 212

De mult, într-un oraș din
îndepărtatul Nord, într-un palat
somptuos și bogat, trăia un prinț frumos,
care se îmbrăca numai cu haine scumpe,
cusute cu fir de aur și brodate în cele
mai frumoase culori pomenite vreodată.
Dar prințul era mândru și înfumurat și
disprețuia suferința
celor săraci. De
aceea, porunci ca
săracilor din oraș să
nu li se îngăduie să
se apropiie nici măcar
de poarta cea mai

îndepărtată a palatului, ca să nu le audă rugămințile și să nu le vadă deznădejdea. Își astfel, el se veselea în fiecare zi, iar

lumea îl numea Prințul Fericit.

Vremea s-a scurs, prințul a îmbătrânit și, după ce a murit, mai-marii orașului

i-au ridicat o statuie înaltă, suflată cu aur și bătută cu pietre scumpe, pentru ca oamenii să-și amintească mereu de

bogăția și de viața plină de veselie pe care o dusese.

Dar inima prințului nu murise: ea

bătea încă în statuia aurită, iar prințul vedea acum toată sărăcia și suferința oamenilor din oraș. Trecătorii îl credeau încă un prinț fericit, dar nu mai era aşa nici pe departe, fiindcă întristarea îi cuprinsese inima la vederea tuturor necăjiților din orașul în care el nu făcuse nimic altceva decât să se veselească.

În fiecare zi, prințul plângea, dar nimeni nu putea să-i vadă lacrimile, pentru că statuia era prea înaltă. De

jos, oamenii credeau că prințul e la fel de fericit ca atunci când benchetuia în palatul său maiestuos, alături de nobilimea orașului.

Într-o toamnă, pe statuia prințului poposi o rândunică obosită. Ea se grăbea să ajungă în Egipt, unde era senin și cald și unde se aflau frații și surorile sale. Își întârziase plecarea pentru că se